

Κατά κοινή ομολογία, οι INK είναι από τις πλέον σκληρά εργαζόμενες μπάντες στην Ελλάδα. Οι Rockers από την Αλεξανδρούπολη, σχεδόν τέσσερα χρόνια μετά από το εκπληκτικό Loom επιστρέφουν στα μουσικά δρώμενα με νέα κυκλοφορία. Το Whispers of Calliope είναι μία ιδιαίτερη δουλειά, καθώς περιέχει 11 διασκευές σε αγαπημένα τους τραγούδια, τραγούδια από καλλιτέχνες που έχουν επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό τη μουσική τους.

Το εναρκτήριο Sober των Tool, βάζει τον ακροατή για τα καλά στο νόημα του τι θέλουν να πετύχουν. Με σεβασμό στο original, οι INK κάνουν μια διασκευή ατμοσφαιρική, με πολλά ακουστικά στοιχεία και παράγουν ένα αποτέλεσμα το οποίο είναι καθόλα γοητευτικό. In a Manner of Speaking και Tuxedo Moon για την συνέχεια, με το μουσικό κομμάτι να ηχεί υπέροχα, αλλά με μια μικρή αδυναμία στα φωνητικά, που ελάχιστα επηρεάζει όμως το τελικό αποτέλεσμα.

Ο Leonard Cohen έχει επηρεάσει άπειρους μουσικούς, και οι INK δε θα αποτελούσαν εξαίρεση. Το First We Take Manhattan σε μια πιο “μάγικη” εκδοχή, κι ένα συγκρότημα που αποδίδει το δικό του φόρο τιμής σε έναν τεράστιο καλλιτέχνη. Το Rebel yell είναι ωραία συνέχεια στο προηγούμενο, αλλά προσωπικά κάθε άλλο παρά με ενθουσίασε η διασκευή αυτή. Παικτικά καλό, αλλά όχι τόσο εντυπωσιακό για να αφήσει τος τίγμα του.

Το να διασκευάζεις Melissa Etheridge είναι από μόνο του παράτολμο, αλλά η διασκευή στο Like The Way I Do αποτελεί ίσως μια από τις καλύτερες στιγμές αυτού του άλμπουμ. Λυρισμός, βραχνάδα και ποιότητα που το κάνουν άμεσα να ξεχωρίζει. Τα ίδια δεν μπορώ να πω όμως για την διασκευή του Hurt (Nine Inch Nails version). Αρκετά αδύναμη, και θα πω και

πάλι, ίσως αχρειαστη.

Το Disarm των Smashing Pumpkins που ακολουθεί σώζει την κατάσταση. Μια διασκευή με πάθος, απίστευτα φωνητικά, και που αποδίδει το πρωτότυπο με τρόπο τέτοιο που σε κάνει να το γουστάρεις ακόμη περισσότερο. Ίδια αίσθηση αφήνει και το Knive Party των Deftones. Σκοτεινό, δυνατό και αρκετά πειραματικό, αφήνει τον ακροατή γεμάτο.

Η διασκευή του Never Tear Us Apart από INXS θα έλεγα πως είναι παντελώς αταίριαστη στο ύφος της μπάντας, αλλά ας μην ξεχνάμε πως σε αυτή τη δουλειά αποτίουν φόρο τιμής σε καλλιτέχνες που αγαπούν, άρα κάπως μπορεί να διακιολογηθεί. Δύσκολο εγχείρημα και η διασκευή σε Massive Attack (Come Live With Me), αλλά το αποτέλεσμα είναι απλά ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ σε όλα του. Κλείσιμο, με μια διασκευή σε ένα καλλιτέχνη που είναι φυσικό να έχει επηρεάσει πολύ τον ηχο των INK. Chris Cornell και Temple of the Dog στο εξάισιο Hungerstrike, και οι INK πραγματικά βγάζουν την ψυχή τους σε αυτό το τραγούδι. Ο Χρήστος Τσάνταλης στα φωνητικά είναι απλά άψογος, και κάπως έτσι ο ακροατής μένει με μια πολύ δυνατή τελευταία γεύση από αυτή τη δουλειά.

Σε ένα άλμπουμ διασκευών δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια να κρίνεις την ποιότητα ενός συγκροτήματος. Οι INK όμως νομίζω πως δε χρειάζονται τη δική μου κρίση σε αυτό. Η ποιότητα και η εργατικότητα τους έχει αναγνωριστεί ήδη, και είναι ευχάριστο να τους ακούω να παραμένουν το ίδιο ορεξάτοι και πειραματικοί στη μουσική που αγαπούν. Γενικά τίμια κυκλοφορία που δεν θα απογοητεύσει.

Κείμενο: Γιώργος Παρδάλης